

ETHERLÍKAMINN OG PRANA(32)

- I. *Eðli etherlíkamans.*
  1. Tilgangur og lýsing etherlíkamans.
  2. Átta staðhæfingar.
- II. *Eðli prönu.*
  1. Sólarprana.
  2. Plánetuprana.
  3. Prana formsins.
- III. *Hlutverk etherlíkamans.*
  1. Hann tekur við prönu.
  2. Hann umbreytir og samlagar prönu.
  3. Hann dreifir prönu.
  4. Truflanir í starfi etherlíkamans.
- IV. *Ether stórheims og smáheims.*
  1. Plánetulogossinn og ethersviðin.
  2. Kosmísk og sólkerfisleg ethersvið.
  3. Verndarhlutverk etherlíkamans.
- V. *Dauðinn og etherlíkaminn.*
  1. Dauði í smáheimi.
  2. Myrkvun í stórheimi.

I. EÐLI ETHERLÍKAMANS

1. *Tilgangur og lýsing etherlíkamans.*

Mjög margt athyglisvert er að finna í athugunum okkar á innri eldum sólkerfisins fyrir næstu kynslóðir hugsuða. Fyrir því eru eftirfarandi þrjár meginástæður:

Í fyrsta lagi: Við rannsókn etherlíkamans fá vísindamenn og læknar fyllri skilning á lögmálum efnis og lögmálum heilsu. Fram til þessa hefur merking orðsins *heilsa* takmarkast við heilbrigði efnislega líkamans, samvirkt starf atóma efnislíkama mannsins og fulla tjáningu á mætti efnislegu formgervisverunnar. Á komandi tímum verður mönnum ljóst að heilsa mannsins er háð öllum tengdum þróunarleiðum, ásamt samvirku starfi og fullri tjáningu efnis plánetunnar og formgervisveru plánetunnar, sem sjálf er samsett raunbirting hinna efnislegu formgervisvera allrar hinnar raunbirtu náttúru.

Í öðru lagi: Við rannsókn etherlíkamans og prönnunar opinberast áhrif þeirra geisla sólarinnar sem við nefnum (af skorti á hæfari orðum) „praníski útgeislun sólarinnar“. Þessi prönugeislun verður til sem afleiðing af kjarnahita sólarinnar, og hún kemst í snertingu við aðra hnetti sólkerfisins í gegnum eina af þrem megentengirásum, og við þá snertingu veldur hún vissum áhrifum sem eru nokkuð frábrugðin þeim áhrifum sem aðrar tegundir geislunar valda. Í vissum skilningi eru þessi áhrif greinilega örvandi og uppbyggjandi, og fyrir áhrif frá eðlislægum eiginleikum sínum valda þau aðstæðum sem stuðla að vexti frumnanna og tengist aðlögunarhæfni þeirra að umhverfi sínu. Þau tengjast einnig innri heilsu atómanna, sem birtist í hita þeirra og virkni, og þeirri samfelldu þróun formsins sem þessi ákveðnu efnisatóm eru hluti af. Prönugeislun tengist lítið uppbyggingu formsins; það er ekki hennar svið, en hún verndar

formið með því að viðhalda heilsu þeirra þátta sem mynda það. Aðrir geislar sólarinnar hafa annars konar áhrif á formin og efni þeirra. Sumir þeirra vinna verk eyðanda formanna, en aðrir vinna að samloðun og aðlöðun; eyðandinn og byggjandinn starfa samkvæmt lögmáli aðlöðunar og fráhrindingar. Sumir geislar stuðla með greinilegum hætti að hraðaaukningu, en aðrir hamla. Starfsvið þeirra geisla sem við erum nú að fjalla um — hin praníska útgeislun sólarinnar — er á etherísku sviðsstigunum fjórum, því efni sem ekki er enn sýnilegt augum manna á hlutlægan hátt, þótt það tilheyri hinu efnislega sviði. Þessir geislar eru grundvöllur alls lífs efnissviðsins, ef litið er á það eingöngu í sambandi við líf efnisatóma efnissviðsins, innri hita þeirra og snúningshreyfingu. Þessi geislun er undirstaða „viðnámseldsins“ sem birtist í virkni efnisins.

Í þriðja og síðasta lagi: Við rannsókn etherlíkamans og þróu fæst skilningur á aðferð hinnar logoísku raunbirtingar og þar af leiðandi margt athyglisvert fyrir dulfræðinga og alla þá sem hugsa óhlutlægt. Etherlíkami mannsins geymir leyndardóminn að ytri hlutlægi birtingu hans. Hliðstæðu hans er að finna á frummyndasviðinu, því sviði sem við nefnum svið guðlegrar raunbirtingar, fyrsta sviði sólkerfisins okkar, adi-sviðinu. Efnið á þessu hæsta sviði er oft nefnt „eldhaf“ og það er frumrót akasha, en það er hugtakið sem notað er um efni annars sviðs raunbirtingarinnar. Við skulum rekja samsvörunina áfram nokkuð nánar, því að með réttum skilningi á henni fæst mikil hugljómun, ásamt ýmsu sem mun nýtast til útskýringar á vandamálum, bæði stórheims og smáheims. Við skulum byrja á manningum og etherlíkama hans.

Etherlíkama mannsins hefur verið lýst sem kerfi samfléttaðra eldþráða eða sem lýsandi gullnum vefi. Í Biblíunni er rætt um hann sem „hina gullnu skál“. Hann er samsettur úr því efni efnissviðsins sem við nefnum etherískt efni, og lögun hans verður til úr fingerðum samfléttuðum þráðum þessa efnis, byggt í form eða mót með starfi lægri byggjendanna. Það er svo notað sem mót fyrir myndun efnislíkamans. Samkvæmt lögmáli aðlöðunar er hið þéttara efni efnissviðsins látið loða við þetta lífgaða form og er byggt smátt og smátt umhverfis og innan þess þar til þessi tvö form eru orðin svo samfléttuð að þau mynda eina heild; pranísk útgeislun etherlíkamans leikur um efnislíkaman á sama hátt og pranísk útgeislun sólarinnar leikur um etherlíkaman. Öll heildin er eitt gríðarlega stórt miðlunarkerfi sem er innbyrðis tengt og víxhláð. Allt þiggur til þess eins að gefa aftur til þeirra sem standa neðar eða eru vanþróaðri. Þessa atburðarás má sjá alls staðar og á öllum sviðum.

Á þennan hátt er etherlíkaminn sem frummyndasviðið gagnvart þetta efnislíkamanum. Staða hugsuðarins á sínu eigin sviði gagnvart efnislíkamanum er sambærileg og staða Sólarlogossins gagnvart sólkerfinu. Með öðrum orðum mætti segja að staða hugsuðarins á geðsviðinu, sviði löngunar og nauðsynjar, gagnvart efnislíkamanum sé sambærileg stöðu Logossins á kosmíska geðsviðinu gagnvart sólkerfi sínu.

Þegar við höldum áfram námi okkar munum við leiða fram samsvörun milli alheimsins, sólkerfisins og heimanna þriggja, því við þurfum að hafa hugfast að samsvörunin verður að vera nákvæm.

1. Maðurinn, smáheimurinn, hinn raunbirti mónad eða eind.
2. Himnamaðurinn, plánetulogossinn, eða hið raunbirta heildi.
3. Hinn mikli maður himnanna, stórheimurinn, Sólarlogossinn, raunbirting allra heilda og allra þróunarleiða innan líkama hans, sólkerfisins.

Allir þessir líkamar — líkami manns, plánetulogoss og sólarlogoss — eru afleiðing löngunar sem á upptök sín á sviðum óhlutlægs huga, hvort sem það er kosmískur hugur, sólkerfislegur eða hugur í heimunum þrem, hvort sem það er kosmískur langanahugur eða mennskur langanahugur, og allir þessir líkamar eru „afsprengi nauðsynjar“ eins og H.P.B. orðar það á svo viðeigandi hátt.(33,34)

2. *Átta staðhæfingar.*

Viðfangsefni okkar að þessu sinni er etherlíkaminn í öllum sínum myndum (stórheimslegum sem og smáheimslegum) og lífgun hans með þróun, einnig tókum við til athugunar líffærin fyrir móttöku þrönunnar og það sem liggur til grundvallar útgeislun. Hér getum við lagt fram vissar forsendur varðandi etherlíkamann sem rétt er að setja fram í eftirfarandi tölusetnum setningum til glöggvunar:

1. Etherlíkaminn er mót fyrir efnislíkamann.
2. Etherlíkaminn er frummyndin sem þétti efnislíkaminn er byggður eftir, hvort sem um er að ræða form sólkerfis eða líkami manns í einhverri einstakri jarðvist.
3. Etherlíkaminn er vefur eða fíngert net samfléttaðra rása, gerður úr efni hinna fjögurra etherísku sviðsstiga, og byggður í sérgreint form. Hann er brennipunktur fyrir vissar gerðir geislunar sem lífga, örva og kalla fram snúningshreyfingu efnisins.
4. Þegar tekið hefur verið við pranísku geislunum og þeim safnað saman, leika þeir um hið þetta efni sem byggt hefur verið upp í kringum hið etheríska stoðverk eða mót.
5. Á jarðvistartímanum myndar ethervefurinn skilvegg á milli efnisheimsins og geðheimsins. Þessi skil hindra allar samgöngur á milli heimanna, þar til vitundin er orðin nægilega þroskuð til að geta yfirstigið þessa hindrun. Þetta má sjá bæði í stórheimi og smáheimi. Þegar maðurinn hefur náð vissri vitundarþenslu með hugleiðingu og einbeitingu, er honum mögulegt að innifela fíngerðari sviðin í vitund sinni og komast út fyrir hinn aðgreinandi vef.

Þegar Logosinn hefur þroskað vitund sína á kosmísku sviðunum er honum kleift að sigrast á sínum logoíska kosmíska aðgreinandi ethervef og komast út fyrir takmörkunarhring sinnar hlutlægu birtingar. Þegar við hugleiðum þessa samsvörun, verðum við að hafa hugfast að aðalsviðin okkar sjö í sólkerfinu eru sviðsstigin sjö í kosmíska efnissviðinu, eða lágsta kosmíska sviðinu.

	<u>Efnislegu sviðsstigin</u>		<u>Aðalsvið sólkerfisins</u>		
1. Fyrsti etherinn.	Atómíska sviðsstigið	Adi. Guðlega sviðið.	Eldhafið.	Fyrsti kosmíski etherinn	
2. Annar etherinn.	Undiratómíska sviðsstigið	Anupadaka.	Akasha.	Annar kosmíski etherinn	
3. Þriðji etherinn.	Yfiretheríska sviðsstigið	Mónadsviðið		Þriðji kosmíski etherinn	
	Yfiroftkennda.	Atmic. Andlega sviðið.	Ljósvali.		
4. Fjórði etherinn.	sviðsstigið	Buddhic. Innsæissviðið.		Fjórði kosmíski etherinn	
	sviðsstigið				
	<u>Þétt efni</u>		<u>Svið mannkynsins</u>		
5. Lofttegundir.	Undiretheríska sviðsstigið	Hugarsviðið.	Eldur.	Kosmíska sviðsstigið	
6. Fljótandi efni		Geðsviðið.	Tilfinningar.	Vatn.	
	Kosmíska fljótandi				
7. Fast efni	Efnissviðið.		Jörð.	Kosmíska efnissviðsstigið	

Við getum séð hér hina nákvæmu samsvörun í efninu og að samsvörunin í útgeisluninni er á sama hátt jafn nákvæm.

6. Í öllum líkömum, hvort sem um er að ræða líkama manns, plánetu eða sólkerfis, er að finna líffæri sem hefur það hlutverk að taka við þróun. Líffærið birtist í etherísku efni, en það á einnig sína efnislegu hliðstæðu.

Sólkerfið. Í sólkerfinu er hin miðlæga sól líffæri kosmískrar þróunar, kraftsins sem lífgar efnið. Hún er milliliðalaus viðtakandi og miðlari kosmískrar geislunar. Þessi geislun er ein grein hins þrígreinda frumgeisla virkra vitsmuna. Allir kosmísku geislarnir eru þrígreindir, en sú staðreynd gleymist oft, þótt hún sé rökfræðilega augljós; sérhver geisli er starfstæki kosmískrar veru, og þrígreining alls í tilverunni er óhjákvæmileg. Innan miðlægu sólarinnar er móttökustöð með yfirborðsgeislun.

Plánetan. Í plánetunni er sambærilegt líffæri eða móttökustöð að finna í etherlíkama hennar. Staðsetningu hennar má ekki gefa upp í riti sem ætlað er almenningi. Hún tengist staðsetningu norður- og suðurpólsins, og er sú stöð sem jörðin snýst um. Til hennar á goðsögnin um hið heilaga frjósama land í nágrenni áhrifasviðs pólanna rót sína að rekja. Hið goðsögulega land ótrúlegrar frjósemi, ofgnóttar gróðursældar og einstæðs vaxtar jurta, dýra og manna hlýtur eðlilega að vera staðsett þar sem viðtökustöð þróunnar er. Þar er hinn dulfræðilegi aldingarður Eden, land hinnar efnislegu fullkomunnar. Eftir dreifingu birtist yfirborðsgeislunin sem plánetuprana.

Maðurinn. Etherísk hliðstæða miltans er móttökustöðin í mannum. Heilsuáran er yfirborðsgeislun þróunnar eftir dreifingu um allan líkamann í gegnum etheríska netkerfið.

7. Það er því augljós samlíking með öllum þrem líkömunum, og auðvelt er að sýna fram á nákvæma samsvörun þeirra í birtingu:

PRANA Í SÓLKERFINU

SÓLKERFIÐ

Raunbirt lífvera.....	Sólarlogosinn.
Líkamsbirting.....	Sólkerfið.
Móttökustöð.....	Póll hinnar miðlægu sólar.
Yfirborðsgeislun.....	Sólarprana.
Framkölluð hreyfing.....	Snúningur sólkerfisins.
Áhrif dreifingar.....	Etherísk geislun sólar (alheimslega skynjuð).

PLÁNETAN

Raunbirt lífvera.....	Plánetulogos.
Líkamsbirting.....	Pláneta.
Móttökustöð.....	Plánetupóllinn.
Yfirborðsgeislun.....	Plánetuprana.
Framkölluð hreyfing.....	Snúningur plánetunnar.
Áhrif dreifingar.....	Etherísk geislun plánetunnar (skynjuð innan sólkerfisins).

MAÐURINN

Raunbirt lífvera.....	Hugsuður, Dhyan Chohan.
Líkamsbirting.....	Efnislíkami.
Móttökustöð.....	Miltað.

Yfirborðsgeislun.....	Heilsuáran.
Framkölluð hreyfing.....	Atómísk snúningshreyfing.
Áhrif dreifingar.....	Etherísk geislun mannsins (skynjuð í umhverfinu).

EFNISATÓM

Raunbirt lífvera.....	Formgervislíf.
Líkamsbirting.....	Atómform.
Móttökustöð.....	Atómpóllinn.
Yfirborðsgeislun.....	Skerfur atóms til sameiginlegrar heilsuáru líkama.
Framkölluð hreyfing.....	Atómísk snúningshreyfing.
Áhrif dreifingar.....	Etherísk geislun atómsins (skynjuð innan efnisformsins).

8. „Synir nauðsynjarinnar“ hætta hlutlægri birtingu þegar „viljinn-til-lífs“ hverfur. Þetta er rökrétt og óhjákvæmileg atburðarás sem á sér stað hjá öllum lífverum í *hlutlægri birtingu*. Efnislegru tilveru lýkur og allt hverfur aftur til orsakavitundarinnar þegar hugsuðurinn á sínu eigin sviði dregur athyglina frá hinu smáa kerfi sínu í heimunum þrem og safnar til sín öllum kröftum sínum. Þetta fráhrif hugsuðarins í heimunum þrem er sambærilegt hinu Algilda í þrjúgreindu sólkerfi Logossins. Á efnissviðinu birtist þetta sem fráhrif hins geislandi etherlíkama út um hvirfilinn og upplausn efnislíkamans sem rökrétt afleiðing þess. Stoðverkið hverfur og hið þetta efnisform leysist upp; hinn praníski lífkraftur er fjarlægður úr líkamanum og efniseldarnir hætta að örva. Dulinn eldur atómsins er eftir; hann er því áskapaður, en formið er byggt upp með starfi beggja elda efnisins — hins virka og hins dulda, geislandi og eðlislægum — með aðstoð elda annars Logossins, og þegar þeir eru aðskildir leysist formið í sundur. Þetta er smækkuð mynd af hinu eðlislæga tvíeðli allra hluta sem Fóhat vinnur með.

Náið samband er á milli miltans og hvirfilsins í tengslum við etherlíkamann. Það er athyglisverð samsvörum á milli miltans og naflastrengsins sem tengir ungbarn við móður og veitir því næringu þar til hann rofnar við fæðingu. Þegar maðurinn fer að lifa sínu eigin lífi meðvitaðrar löngunar, þegar maðurinn fæðist inn í nýjan heim fíngerðari lífsforms, rofnar hinn samfléttaði þráður úr etherísku efni (sem hafði tengt hann efnislíkama sínum); „silfurþráðurinn slitnar“ og maðurinn rýfur tengsl sín við efnislíkamann og hverfur út í gegnum æðstu stöðina í líkamanum, í stað þeirrar lægstu, til lífs í æðri heimi og nýrri vídd. Þessu er eins farið í öllum líkómum og hjúpum smáheimsins, því að samsvörunin helst á öllum sviðum á raunbirtingartímanum. Þegar þekking vísindanna hefur aukist mun koma í ljós að sama atburðarás, en stærri í sniðum, á sér stað í lífi plánetnanna. Pláneta er ekkert annað en líkami plánetulogoss. Hann tjáir sig í gegnum etherlíkama plánetunnar og byggir efnisþétt starfstæki sitt á hinu etheríska stoðverki eða móti. Tunglið var eitt sinn raunbirtingarlíkami eins plánetulogosanna; jörðin er það nú, því allt er stöðugum breytingum háð í tímann rás. Í efnislegru plánetu er einnig að finna orkustöð fyrir fráhrif etherlíkamans, og silfurþráður plánetunnar rofnar á tilsettum tíma; en tímasteiðin, upphaf þeirra og lok, eru falin í leyndardómum vitundarvígslunnar og varða okkur ekki.

Hin sama atburðarás mun einnig gerast í sólkerfinu við lok hins mikla stórtímabils (mahamanvantara). Logosinn snýr athygli sinni inn á við og dregur til sín þrjú megineðlisþætti sína.(35) Raunbirtingarlíkami hans — sólin og hinar sjö helgu plánetur, öll í etherísku efni — hverfur úr hlutlægri birtingu og myrkvast. Frá efnislegu sjónarmiði má orða það þannig: sólin hættir að skína og sólkerfið hylst myrkri. Þessu fylgir hægfare innöndun þar til Logosinn hefur safnað öllu til sín; etherinn er ekki lengur til og hinn aðgreinandi vefur er horfinn. Fullkominni

vitund er náð, og á andartaki hins endanlega árangurs hættir tilvist eða ytri lífsbirting. Allt er komið aftur inn í hið Algilda; myrkvun (pralaja)(36) eða hið kosmíska himnaríki hvíldar fylgir í kjölfarið, og Rödd þagnarinnar heyrir ekki lengur. Endurómun ORÐSINS deyr út og „kyrrð hinna æðri sviða“ ríkir ein í sínu æðsta veldi.

II. EÐLI PRÖNU

Við athugun okkar á etherlíkamanum, og hlutverki hans sem viðtakanda og miðlara prönu, höfum við fjallað um hann frá sjónarmiði stöðu hans í heildarkerfinu. Við höfum einnig athugað hann með tilliti til samsvarana og rakið hliðstæðurnar í sólkerfinu, plánetunni og manninum. Okkur er orðið ljóst að hann myndar undirstöðu hins þetta efnisforms, og að hann er sjálfur ákaflega mikilvægur hlekkur á milli:

- a. Hins efnislega manns og tilfinningalífsins eða geðheimsins.
- b. Himnamannsins (plánetulogossins) og hins eðlislæga eiginleika tilfinninganna.
- c. Logossins, Hins mikla himnamanns, og kosmíska geðheimsins.

Við skulum nú halda okkur eingöngu við etherlíkama manns og víkja ekki að sólkerfislegum eða kosmískum samsvörunum að sinni, en hafa þó í huga, að leið viskunnar fyrir hinn hyggna nema liggur í réttu túlkun; sá sem þekkir sjálfan sig (sem hlutlæga birtingu, eðlislægan eiginleika og alhliða þróun) þekkir einnig Drottinn geisla síns og Logos kerfis síns. Það sem þá þarf til er ástundun, meðvituð vitundarþensla og skynsamleg túlkun ásamt þeirri visku að forðast einstrengingslegar fullyrðingar, og skilningur á því að samsvörunin felst meira í eiginleika og aðferð en nákvæmri samsvörun vissra athafna á einhverjum tilteknum tíma í þróuninni.

Það eina sem hægt er að láta í té eru upplýsingar sem geta leitt til skynsamlegri og hagnýtari lífsmáta, í dulfræðilegum skilningi orðsins, séu þær íhugaðar með gaumgæfni. Þær geta einnig orðið til að hraða þróuninni á komandi tímaskiði, ef þær eru rannsakaðar á vísindalegan, trúarlegan og heimspekilegan hátt. Við stefnum að því að etherlíkaminn verði meiri raunveruleiki í huga mannsins, einnig viljum við sýna fram á sum af hlutverkum hans og hvernig hægt er að færa hann *á meðvitadán hátt* yfir á svið hugræns skilnings.

Eins og við vitum eru vísindin í þekkingarleit sinni að nálgast hraðfara það stig að þau neyðast til að viðurkenna tilvist etherlíkamans, því að með því að hafna honum standa þau frammi fyrir mun óyfirtíganlegri vanda en ef þau viðurkenndu tilvist hans. Vísindamenn hafa nú þegar viðurkennt að etherískt efni er til; árangur af ljósmyndatilraunum hefur sýnt fram á raunveruleika þess sem hingað til hefur verið álitid blekking, þar sem það hefur verið óáþreyaframt í efnislegum skilningi. Fyrirbrigði eru alltaf að gerast sem telja verður yfirskilvitleg nema hægt sé að útskýra þau með etherísku efni, og í ákafa sínum við að afsanna kenningar spíritistanna hafa vísindamenn óafvitandi unnið að framgangi hins sanna og æðri spíritisma með því að benda á hinar sönnu ástæður og staðreynd etherlíkamans, jafnvel þó þeir telji hann vera útgeislun líkamans — og eru þá að benda á afleiðingar en hafa ekki enn komist að orsökinni. Læknavísindin eru byrjuð að rannsaka hugmyndina um lífsorkuna (í blindni enn sem komið er), áhrif geisla sólarinnar á efnisleg líffæri og lögmálin sem liggja að baki eðlislægum og geislandi hita. Þau eru farin að eigna miltanu hlutverk sem hingað til hafa verið óþekkt og rannsaka afleiðingar af starfi innkirtlanna og tengsl þeirra við upptöku efnislíkamans á lífsnauðsynlegum efnunum. Þau eru á réttu leið og áður en langt um líður (ef til vill fyrir lok þessarar aldar) verður búið að sanna án nokkurs vafa staðreynd etherlíkamans og meginhlutverk hans, og þá munu markmiðin með forvarnar- og lækningastarfi læknavísindanna færast upp á hærra svið. Allt sem við getum gert hér er einfaldlega að láta í té nýjar staðreyndir í samþjöppuðu formi sem kunna að hraða þróuninni og efla áhuga hins sanna rannsakanda. Við skulum því telja upp í stuttu máli það sem fjallað verður um í þeim þrem atriðum sem eftir eru:

Starfsemi etherlíkamans.

Tengsl hans við efnislíkamann á lífstímanum.

Kvillar og sjúkdómar etherlíkamans (og þar munum við reyna að halda okkur við hina upprunalegu merkingu enska orðsins „disease“).

Ástand hans eftir dauðann.

Þetta felur í sér allt sem kemur að hagnýtum notum að sinni. Fleira kann að koma síðar til stuðnings, ef unnið er vandlega úr því sem almenningi er nú gefið, og ef þetta mikilvæga viðfangsefni er rannsakað með visku, skynsemi og víðsýni.

Eftir því sem eðli og hlutverk etherlíkama mannsins fær sinn réttmæta sess í hugmyndum heimsins, og þegar menn átta sig á því að etherlíkaminn er sá mikilvægari af efnislíkömunum tveim, kemst maðurinn í nánari meðvitaða sneringu við aðrar þróunarleiðir sem þróast í etherísku efni alveg eins og hann gerir í efnislíkama sínum. Til eru vissir stórir hópar tíva sem nefnast „tívar skugganna“, eða fjólubláu tívarnir. Þeir tengjast náði þróun og þroska etherlíkama mannsins og miðla til hans geislum sólar og plánetu. Etherlíkami mannsins tekur við þróun á mismunandi hátt og af mismunandi gerðum, og í öllum tilfellum kemst hann í sneringu við verur af mismunandi tagi.

1. *Sólarprana.*

Hún er hið lífgefandi og segulmagnaða flæðiefni sem geislar frá sólinni og er miðlað til etherlíkama mannsins af vissum hópi tíva sem eru af mjög hárrí gráðu og hafa yfir sér gullinn litblæ. Hún streymir í gegnum líkama þeirra og frá þeim í kraftmikilli geislun sem beint er rakteitt inn í etherlíkama mannsins, í gegnum vissar stöðvar efst í honum, við höfuðið og axlirnar, og streymir síðan niður til etherísku hliðstæðu miltans og þaðan með kraftmiklum hætti inn í sjálft miltað. Þessar gulllituðu þrásku verur svífa í loftinu fyrir ofan okkur; þær eru sérstaklega virkar í heimshlutum eins og Kaliforníu, í þeim heitu löndum þar sem loftið er tært og þurr. Menn hafa áttað sig á því að sólargeislarnir á þessum stöðum eru sérstaklega heilsusamlegir. Samband mannsins við þennan flokk tíva er mjög náði, en það er enn þrungið miklum hættum fyrir manninn. Þessir tívar eru ákaflega máttugir og hafa náð hlutfallslega lengra á sinni þroskabrot en maðurinn. Óvarinn er maðurinn algerlega á þeirra valdi, og vegna þessa varnarleysis, og því að maðurinn hefur ekki öðlast skilning á lögmálum viðnáms gegn segulmögnun eða fráhrindingu sólargeislunar, kemur til dæmis hættan á sólsting. Þegar menn hafa öðlast vísindalegan skilning á etherlíkamanum og starfsferlum hans, öðlast menn ónáemi gegn hættum af völdum sólargeislunar. Menn munu verjast með því að beita lögmálinu sem ræður aðlöðun og fráhrindingu segulmagns, en síður með fatnaði og húsaskjóli. Það er innstillingin sem skiptir mestu máli. Hér er óhætt að gefa eina vísbendingu: Þegar menn fá réttari skilning á tívaþróuninni og átta sig á starfi þeirra sem tengist sólinni og skilja að þeir eru fulltrúar fyrir hinn kvenlega pól, og að þeir sjálfir eru fulltrúar fyrir hinn karllega pól (þar sem hið fjórða skapandi lífveldi er karlkyns)(37), munu þeir fá skilning á hinu gagnkvæma sambandi á milli sín og þeirra, og beita lögmáli til að hafa stjórn á því sambandi.

Sólarþívarnir taka við geislum sólarinnar sem streyma frá miðpunkti hennar til ystu endimarka eftir einni af aðkomurásunum þrem, leiða þá í gegnum lífkerfi sín og safna þeim saman í einn brennipunkt. Þeir starfa á mjög svipaðan hátt og safngler (stækkunargler). Geislarnir endurspeglast síðan til etherlíkama mannsins sem tekur við þeim, umbreytir þeim og samlagar þá etherlíkamanum. Þegar etherlíkaminn er við góða heilsu og starfar á réttan hátt er nægilegu magni af þessari þróun safnað til að viðhalda *skipulagi formsins*. Þetta er heildartilgangurinn með starfi etherlíkamans, og aldrei er hægt að leggja á það nægilega mikla áherslu. Afganginum geislar maðurinn frá sér í formi segulhrifa, stundum nefnd efnisleg útgeislun eða efnislegt

segulmagn. Maðurinn endurtekur því í smærri stíl starf hinna miklu sólar tíva og bætir við sínum skerfi af endurskautaðri eða endurmagnaðri geislun við heildaráru plánetunnar.

2. Plánetuprana.

Hún er hið lífgefandi flæðiefni sem pláneta geislar frá sér og myndar hinn grundvallandi eiginleika eða litblæ hennar. Hún verður til við sömu ferli innan plánetunnar og gerast hjá mannum varðandi sólarprönu. Plánetan (jörðin eða hvaða önnur pláneta sem er) tekur til sín sólarprönu, notar það sem hún þarf á að halda og geislar frá sér, í formi plánetuprónu, því sem ekki er nauðsynlegt fyrir velferð hennar. Plánetuprana er því sólarprana sem hefur gengið í gegnum alla plánetuna, hefur borist um etherlíkama plánetunnar, hefur streymt inn í hina þéttu efnislegu plánetu og kastast frá henni í formi geislunar sem búin er hinum sömu eðlislægu eiginleikum og sólarprana *að viðbættum hinum einstaklingsbundnu og einkennandi eiginleikum viðkomandi plánetu*. Þetta er aftur endurtekning á því sama sem gerist í efnislíkama mannsins. Efnisleg útgeislun manna er mismunandi eftir *eiginleika* efnislíkama þeirra. Hið sama gildir um plánetu.

Sérstakur hópur tíva tekur á móti og miðlar prönugeislun plánetunnar, eins og gerist þegar um sólarprönu er að ræða. Þessir tívar eru nefndir „tívar skuggans“ og hafa í sér vott af fjólubláum litblæ. Líkamar þeirra eru gerðir úr efni einhvers hinna fjögurra ethersviðsstiga, og þeir hafa það hlutverk að safna saman og þetta útgeislun plánetunnar og allra forma á plánetunni. Þeir eru sérstaklega nátengdir mönnum vegna þess að efni líkama þeirra er að eðlisfari ákaflega líkt efni etherlíkama mannsins, og þeir miðla til manna segulorku „Móður jarðar“ eins og hún er nefnd. Við sjáum því að það eru tveir hópar tíva sem starfa í tengslum við menn:

- a. Sólar tívar sem miðla hinu lífgefandi flæðiefni sem streymir um etherlíkamann.
- b. Plánetutívar með fjólubláum litblæ sem eru nátengdir etherlíkama mannsins og miðla prönu jarðarinnar, eða prönu hvernar þeirrar plánetu sem maðurinn er staddur á í efnislegri birtingu.

Hér mætti spyrja um eitt atriði sem á mjög vel við í þessu sambandi, og þó við getum ekki útskýrt fullkomlega leyndardóminn er mögulegt að gefa nokkrar vísbendingar. Við gætum spurt: Hvað veldur því að tunglið virðist vera líflaus pláneta? Eru tívar á tunglinu? Hefur sólarprana engin áhrif þar? Hvað veldur mismuninum á tunglinu, sem ekki er lifandi, og lifandi plánetu eins og jörðinni?(38)

Hér er minnst á hulinn leyndardóm, og lausn hans fyrir þá sem leita felst í þeirri staðreynd að menn og vissir hópar tíva eru ekki lengur til staðar á tunglinu. *Maðurinn hefur ekki yfirgefið tunglið vegna þess að það er dauð pláneta og getur ekki lengur viðhaldið lífi hans. Tunglið er ekki lifandi af þeirri ástæðu að maðurinn og þessir tívahópar hafa verið fjarlægðir af yfirborði þess og burt frá áhrifasviði þess.*(39) Á öllum plánetum starfa menn og tívar sem meðalgangarar eða miðlunaraðilar. Þar sem þá eru ekki að finna verða vissar miklar athafnir eða ferlar óframkvæmanlegir og upplausn verður hið ríkjandi ástand. Ástæðan fyrir þessu fráhrifi manna og tíva liggur í hinu kosmíska lögmáli orsaka og afleiðinga, eða kosmísku karma, og hinni samsettu, en þó einstaklingsbundnu, sögu þess Himnamanns sem notaði tunglið sem líkamsbirtingu á þeim tíma, og það á við um allar líflausar plánetur á öllum tímum.

3. Prana formsins.

Fyrst er nauðsynlegt að benda á það, að form hljóta að vera af tveim gerðum sem hver um sig hefur mismunandi hlutverki að gegna í kerfisáætluninni:

- a. Form sem eru afleiðing af starfi þriðja og annars Logossins og sameinuðu lífi þeirra. Slík form er að finna sem einingar í jurta- dýra- og steinaríkinu.
- b. Form sem eru afleiðingar af sameinaðri athöfn Logosanna þriggja, og ná yfir hreinræktuð tíva- og mannaform.

Það eru einnig til enn einfaldari form falin í efniviðinum sem öll önnur form eru gerð úr. Þetta efni er strangt til tekið efni frumeinda og sameinda og er lífgað með lífi eða orku þriðja Logossins.

Þegar við fjöllum um form af fyrri tegundinni verður að hafa í huga að þarísk útgeislun frá dýra- og jurtaríkinu (eftir að þau hafa dregið til sín bæði sólar- og plánetuþrónu) er eðlilega sambland beggja þessara þróuntegunda og er miðlað með *yfirborðsgeislun*, eins og tilfellið er með sólar- og plánetuþrónu, til vissra lægri hópa tíva sem ekki eru af mjög hárrí gráðu. Þessir tívar hafa sérstakt og náð samband við hópsál viðkomandi dýra eða plantna, en um það atriði getum við ekki fjallað hér. Þessir tívar hafa einnig fjólubláan litblæ, en liturinn er svo daufur að hann er næstum því grár. Þeir eru á umbreytingastigi og blandast öðrum hópum vera, sem eru nærri því að vera á efnisþróunarbraut(40,41,42), þannig að erfitt er um vik að greina á milli þeirra.

Seinni tegund forma, mennska formið, miðlar geislun til tíva af mun hærri gráðu. Þessir tívar eru með sterkari litblæ og eftir að þeir hafa safnað til sín útgeislun manna miðla þeir henni áfram og þá aðallega til dýraríkisins. Þannig birtist hið nána samband milli þessara tveggja lífríkja. Ef ofangreind útskýring á hinum margslungnu samskiptum milli sólarinnar og plánetnanna, milli plánetnanna og formanna sem þróast á þeim og milli formanna sjálfra í slækkandi mikilvægi, sýnir ekki fram á neitt annað en það, hvernig allt í tilverunni er hvert öðru háð á undraverðan hátt, þá hefur mikið áunnist.

Annað atriði, sem vert er að vekja athygli á, er hið nána samband milli allra þessara þróunarleiða náttúrunnar, allt frá hinni himnesku sól til hins lægsta fjólubláa tíva, *með milligöngu tívaþróunarinnar*, starfandi sem miðlandi og ummyndandi kraftur í öllu kerfinu.

Að lokum, eldur er það sem allt byggist á. Innri eldur, eðlislægur og dulinn; geislandi eldur; eldur myndaður, samlagaður og geislaður; eldur lífgandi, örvandi og eyðandi; eldur miðlaður, endurspegladur og safnaður; eldur, grundvöllur alls lífs; eldur, kjarni alls í tilverunni; eldur, tæki þróunarinnar og hvötin að baki allri rás þróunarinnar; eldur sem byggir og varðveitir; eldur, frumkvöðullinn, vegurinn og markmiðið; eldur, hreinsandinn og eyðandinn. Eldguðinn og eldur Guðs sem orka hvor á annan þar til allir eldar blandast og blossa upp, og þar til allt gengur í gegnum eldinn — frá sólkerfi til maurs — og birtist aftur í þriggreindri fullkomnun. Þá hverfur eldurinn frá takmörkunarhringnum sem fullkomnaður kjarni, hvort sem um er að ræða takmörkunarhring manns, plánetu eða sólar. Hjól eldsins hverfist og allt innan þessa hjóls þarf að ganga í gegnum hinn þriggreinda loga og nær um síðir fullkomnun.